

“Vis mig dine veje, Herre, lær mig dine stier!”

(Salme 25, 4)

Kong David, som også var profet, skrev denne salme i en tid, hvor han følte sig nedtrykt af angst og fattigdom, og fordi hans fjender truede ham. Han ville finde en vej ud af denne smertefulde situation, men han var helt magtesløs. Så derfor henvendte han sig til Gud, som altid havde beskyttet sit folk, og fuld af håb bad han om hjælp.

Denne månedens Livets Ord lægger vægt på, at David beder om at lære Herrens veje og stier at kende, således at de kan kaste lys over de valg han skal træffe, især i vanskelige situationer.

“Vis mig dine veje, Herre, lær mig dine stier!”

Også vi må en gang i mellem træffe vigtige valg, som kræver alt af os, og som appellerer til vor samvittighed. Nogle gange er der flere veje at vælge mellem, og derfor er vi usikre på hvilken af dem, der er bedst. Andre gange føles det som om der ikke er noget at vælge imellem...

En gang imellem har vi brug for hjælp fra en vi regner for at være en god ven.

For os kristne viser Gud sig som vores gode ven. Han er Faderen som kender os helt ned til bunds, og han går vejen sammen med os. Hver dag indbyder han os til at vandre sammen med ham med en uselvisk kærlighed som vejviser over for ham og for alle vor næste.

Veje og stier giver også mulighed for at møde andre rejsende og sammen gå på nye opdagelser. En kristen er aldrig alene på vandringen, men en del af et folk undervejs mod menneskenes mål. Jesus har åbenbaret denne Guds plan gennem sine ord og med hele sit liv, nemlig alle menneskers fællesskab; kærlighedens kultur.

“Vis mig dine veje, Herre, lær mig dine stier!”

At gå ad Herrens veje kræver mod. Nogle gange kan dette krav være for stort, og så bliver vejene til hængebroer mellem klippevægge. Det er dels en udfordring for vor egoisme, vore fordomme og falsk ydmyghed, og dels åbner det for muligheden for dialog, for en indsats for den gode sag og almen velfærd.

Men mest af alt andet kræver det en kærlighed, der fornyes gang på gang, og som er i stand til at tilgive, fordi den er bygget på Guds kærlighed og trofasthed over for os.

Det er en nødvendig betingelse for at kunne

skabe retfærdige og fredelige relationer både mellem enkelte personer og hele folkeslag.

Men allerede små vidnesbyrd om en enkel, autentisk kærlighedsgerning kan være et lys for andre:

På et møde i Nigeria delte unge og voksne erfaringer med hinanden om den evangeliske kærlighed.

Maya, en lille pige, fortalte: *“I går legede jeg udenfor, og så var der en dreng der gav mig et skub så jeg faldt. Han sagde ‘undskyld’ til mig, og jeg tilgav ham.”*

En voksen mand, der hørte dette, blev dybt berørt. Hans far var blevet myrdet af Boko Haram: *“Jeg lyttede til Maya og tænkte, at hvis hun, som endnu er et barn, kan tilgive, må det betyde, at også jeg kan tilgive.”*

“Vis mig dine veje, Herre, lær mig dine stier!”

Hvis vi undervejs vil lægge vort liv i en sikker guides hænder, kan vi tænke på Jesus, der om sig selv sagde: *“Jeg er vejen...”* (Joh 14,6).

I en tale til unge mennesker, der var forsamlet til Verdensungdomsdagene i 1989 i Santiago de Compostela (Spanien), opmuntrede Chiara dem med disse ord:

“(...) Ved at betegne sig selv som ‘Vejen’, siger Jesus at vi skal gå den vej, som Han har gået (...). Og den har et navn: kærlighed. (...) Den kærlighed, som Jesus har levet og skænket til os, er speciel og enestående. (...) Og det er den samme, som brænder i Gud. (...) Men hvem er det vi skal elske? Først og fremmest selvfølgelig Gud og dernæst enhver næste. (...) Fra tidlig morgen til sen aften kan vi efterleve denne kærlighed i vore relationer med andre: hjemme, på universitetet, på arbejdet, i fritiden, i kirken, på vandringen. Der er mange lejligheder for at elske andre ligesom os selv og i dem se Jesus; ved ikke at ekskludere nogen som helst, ved at tage initiativet til at elske. (...) Sæt dig i den andens sted, prøv at forstå hans eller hendes problemer, deres vel og ve, således at du kan dele alt med dem. (...) I en vis forstand bliver du som den anden. Ligesom Jesus, der er Gud, men er blevet menneske af kærlighed til os. På denne måde føler den anden sig forstået, fordi der er nogen, der bærer byrderne sammen med ham, og som deler hans glæder.

“At sætte sig i den andens sted, at dele alt”: det er noget stort! (...).”

Letizia Magri